

לו איזה ניחא בעלמא, בודאי צריך להיות בשמחה תמיד ולהגדיל השמחה ביותר. והבן דברים אלו, כי דברי רבינו זכרוננו לברכה הם עמוקים מאד, ועיקר העמקות הוא להבין הדברים לקיימם בפשיטות גמור. ואף-על-פי שאחר-כך היה נראה כאילו סותר רבינו זכרוננו לברכה בעצמו הדברים, שאמר לפני **שאינ צריכין לוותר להשם יתברך**, מחמת שאנו צריכים להיות בשמחה תמיד. אף-על-פי-כן הדברים נצרכים מאד לפני ולפני בני אדם כגילנו, כי הבנתי כוונתו קצת שרוצה שלא ניפול חס ושלום לעצבות על-ידי-זה, מחמת שנחשוב תמיד אפלו בעת ההרחבה על חסרון הישועה החסרה עדיין, כי באמת צריכין להיות בשמחה תמיד, אפילו בעוצם הדחקות בעבודת השם, ובגודל הריחוק.

וגם אם יש לו עוד לזה שאר יסורים מפרנסה ומונעים וכו', אף-על-פי-כן צריך לשמח את עצמו במה שיוכל כני"ל, מכל-שכן כשמניח לו השם יתברך ברחמיו ומרחיב לו קצת. אבל אף-על-פי-כן אל יעלה על דעתו שכבר הגיע למה שצריך, וכבר אין חסר לו כלום בעבודתו יתברך, כאילו השם יתברך נתן לו כבר כל בקשתו, כי באמת עדיין נשאר אצל השם יתברך רב ישועות, ואין צריכין לוותר לו יתברך וכו', רק אף-על-פי-כן יהיה בשמחה תמיד, כי איך שהוא צריכין להיות בשמחה תמיד. והולך בתם יוכל להבין דברים אלו בפשיטות.

מלכתב

(מספר אָבִי הנחל - מכתב ל"ב)

ב"ה, כ"ו אייר תשכ"א. טבריא.
לבי יקירי, מר ..., המחמם את לבו בחמימות והתלהבות לשתות מימי הדעת וכו' שלום וכל טוב.

בסיפור המעשה של בעל התפילה, מעניין הכת שאמרו שמליצה ודיבור הוא התכלית, דהיינו שידע כמה לשונות ויהיה מליץ נאה וכו'. זה הטעות מבואר קצת. כי ידוע כל המעשה הרע הנעשה עכשיו על-ידי המליצים הפושעים, כמו שאמר רבינו זכרוננו לברכה בדרך צחות, כששיבח את המליצה מאד. ואמר אחר-כך: **אבל יש מליצים שהם פושעי ישראל, כמו שכתוב: ומליצין פשעו בי**. כי כל המחקרים והפילוסופים והאפיקורסים, רובם ככולם הם מליצים גדולים.

ובאמת, בשורשה שבקדושה, המליצה טובה מאד, כמו ששיבח רבינו זכרוננו לברכה בעצמו את המליצה מאד, ואמר שהמליצה יש לה כח גדול לעורר את האדם. והנה עניין זה של מעלת המליצה הוא נצרך מאד לכל אדם החפץ חיים אמיתיים ונצחיים, הרוצה לילך בדרכי ה', לשוב אליו יתברך, אשר העצה הכללית, שהיא יסוד כל העצות, היא **ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו**, כמבואר אצלנו כמה פעמים. דהיינו שירגיל עצמו בכל יום לילך למקום מיוחד להתבודד ולפרש שיחתו לפניו יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו, ולהרבות בטענות והפצרות ובקשות ופיוסים בלשון שמדברים בו, שיעזרהו ה' יתברך ויזכהו לשוב ממעשיו הרעים ולהתקרב אליו יתברך.

הוא דבר גדול עניין המליצה, דהיינו שירגיל עצמו להרחיב שיחתו ולהרבות בטענות ולבקש למצוא לעצמו בכל פעם דברי תחנונים ופיוסים החדשים וטענות נאות ודברי התעוררות של רחמים הרבה. כי לעניין שיחה בינו לבין קונו, שהוא עיקר התכלית האמיתית שצריכים לזכות על-ידי זה לחיים נצחיים, ולהינצל מבאר שחת ומטיט היוון וכו', לעניין זה צריכים כל מיני דיבורים שבעולם, תחינות ובקשות ורצויים ופיוסים והפצרות ורחמנות וחינה וטענות וכיוצא בזה הרבה. וכל ענייני דיבורים אלה וכאלה הם כולם כלולים בבחינת מליצה. כי כל זה נמשך בשורשו מבחינת מליצה העליונה שמשם יסד דוד המלך עליו השלום ספר תהלים ברוח קדשו, הכלול מכל לשונות המליצה הקדושה.

אבל הכת הנזכרת לעיל בחרו במליצה לרעתם לבלות כל ימיהם על דרכי המליצה, כדי להמשיך לב ישראל, חס-ושלום, לדרכי המחקרים והפילוסופים, אשר על-ידי-זה עוקרים את עצמם ואת בניהם ותלמידיהם ההולכים בעקבותם משני עולמות, כמו שרואים בחוש דרכיהם הרעים למה שבאים על-ידי מליציהם הפושעים ...



ואי אפשר להאריך בזה כאן כי יקצרו המון יריעות לספר בגודל מרירות הצרה הזאת שנתפשטה עכשיו כל-כך; ואלו המליצים הפושעים, עליהם נאמר: **ומה יתרון לבעל הלשון ו: הסר מעלי המון שיריך וכו'.** המתפלל תמיד לשלומו וישועתו, המתגעגע להתראות בשמחה.

ישראל דב אודסר

עצות

(לקוטי עצות - ציצית, ג')

ציצית הוא בחינת התגלות מלכות דקדושה, ועל-ידי זה נכנע ונתבטל מלכות דסטרא-אחרא. אבל ישראל הדבקים במלכות דקדושה, מקבלים חיותם משם, וממשיכין שפע ועשירות גדול וברכה עד בלי די.

על ידי שנהרין במצוות ציצית, זוכין לתפילה ולתשובה בכל לבו וממתיקין הדינים, וזוכין שיתגלו לו סתרי תורה.

על-ידי מצוות ציצית, ממשיכין תיקון צמצום המוחין, שלא יצא מוחו חוץ לגבול, כשמגדיל דעתו להבין הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בכל יום, על-ידי כל הדברים שבעולם שיתקרב אליו (ענין דעת ל"ו ל"ז. זכרון ד'). ועל-כן ציצית קודם לתפילין, כי צריכין לתקן

מקודם צמצום המוחין, שלא יצא המוח חוץ לגבול, ואחר כך יכולין להגדיל דעתו להבין הרמזים של ה' יתברך, שהיא בחינת תפילין.

תפילה

(לקוטי תפילות א' - מ"ט)

... וזכני ברחמך הרבים לקיים מצוות ציצית בשלמות בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרי"ג מצוות התלוים בה, ובלב טוב ובשמחה גדולה. ויהי רצון לפניך שתהא חשובה מצוות ציצית שאנו עושין מצמר לבן כאילו קיימנו גם מצוות תכלת שבציצית. כי גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך, ואנו חפצים ומתגעגעים לקיים מצוות תכלת שבציצית, ואם היינו זוכים למצוא תכלת לציצית, היינו מפזרים הון רב כדי לקיים המצוה בשלמות. אך בעוונותינו הרבים, חרב בית מקדשנו ונתעלם החלזון בעוונותינו, ומאז והלאה אין אנו זוכים לקיים מצוותך בשלמות, על כן יהי רצון מלפניך שתהא חשובה מצוות ציצית לבן לפניך כאילו קיימנו מצוות תכלת שבציצית.

ורחם עלינו ובנה עירך במהרה בימינו, והביאנו לשלום לארץ הקדושה, וזכנו שיחזור ויתגלה החלזון ונזכה לקיים מצוות תכלת שבציצית, ועל-ידי-זה תכלה ותשבר ותעקור ותמגר מלכות הרשעה מן העולם, ויקויים מקרא שכתוב: **כלה בחמה כלה ואיננו וידעו כי אלהים מושל ביעקב לאפסי הארץ סלה.**

ותזכנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, להיות דבוקים בך תמיד, ולקבל עלינו את עול מלכותך באהבה. ותמשיך ותשפיע עלינו חיים ארוכים טובים וקיימים, ויקויים בנו מקרא שכתוב: **ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום.** ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל תמיד לעולם ועד, ותמשיך עלינו שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלום ועשירות דקדושה, ויקויים בנו מקרא שכתוב: **והריקותי לכם ברכה עד בלי די.**

צדקה וחסד

(אוצר היראה - צדקה וגמילות חסדים, ע"ז)

עיקר העניות וחסרון הפרנסה נמשך מבחינת פגמת הלבנה שהיא בחינת מיעוט והסתרת אור ההשגחה, ועל-ידי שנותנין צדקה ועיקר הצדקה היא על-ידי האמונה, שמאמינים שהכל הוא רק בהשגחתו יתברך ונותן לדל באין מחסור, על-ידי זה אנו ממשיכין עיני השם יתברך והשגחתו עלינו, בבחינת **השקיפה ממעון קדשך** וכו' שנאמר במתנות עניים, ועל-ידי זה נכלל אחר הבריאה בקודם הבריאה, שזה עיקר שלמות תיקון הבריאה ונכלל שמאלה בימינא, שמשם עיקר המשכת השפע ופרנסה דקדושה, כמבואר בפנים.

ועל כן הזהירו רבותינו ז"ל ביותר על המעלים עין מן הצדקה, כי עיקר הצדקה היא בחינת עינים להשיג על העניים בעינא פקיחא [עין פתוחה] ולרחם עליהם, ועל ידי זה אנו זוכין להמשיך בשלמות השגחת עיני השם יתברך עלינו כני"ל (לקוטי הלכות - שלוחין ג').